

Marija Meandžija rođena je 1. veljače 1986. u Karlovcu. Diplomirala je predškolski odgoj na Učiteljskom fakultetu u Zagrebu, na odsjeku Visoke učiteljske škole u Petrinji. Po završetku fakulteta započinje svoju odgojiteljsku karijeru u Dječjem vrtiću Duga Resa gdje radi i sada. Kreativnost i svijet mašte odveli su je i amaterski na kazališne daske gdje je pripremila mnogobrojne predstave za djecu i mlade.

Svakodnevno smišljajući nove priče dolazi do ideje da svoje iskustvo prenese na papir te tako 2020. nastaje priča "OYOO – rođen na cesti." Priča je to koja je promijenila njezin život i život njezine obitelji u smislu da su otkrili jednu neotkrivenu dimenziju u njima samima, a tako i kod svih ljudi kojima su njezina sestra i ona ovu priču ispričale.

Priča je istinita te samim time i zanimljivija djeci i mladima!

Bojana Meandžija rođena je 4. listopada 1978. godine u Karlovcu. Diplomirala je predškolski odgoj na Učiteljskom fakultetu u Zagrebu, odsjek Visoke učiteljske škole u Petrinji. Živi i radi u Karlovcu.

Piše otkad zna za sebe. Iz početka poprilično neozbiljno, propisujući mami liječničke recepte. No, kako je život postajao sve ozbiljniji, tako je i njezino pisanje postajalo ozbiljnije! Pisanje joj je puno više nego hobi. Ona pisanje živi. Cijeli život je okružena knjigama. Nakon raznih lingvističkih i životnih iskustava, počinje s pisanjem ozbiljnih romana. Svoj prvi roman "Veliki kraljević" izdala je 2007. godine u aranžmanu Gradske knjižnice "Ivan Goran Kovačić" Karlovac. Roman "Moje..." također tiska karlovačka knjižnica 2009. godine te taj roman doživljava 2015. godine reizdanje u aranžmanu izdavačke kuće Alfa d.d. pod naslovom "Trči! Ne čekaj me...". Napisala ga je sa 16 godina u vlažnim prostorijama atomskog skloništa. Svoje prve rečenice romana zapisivala je u sitnim, noćnim satima na drvenim letvicama njihove drvarne dok su tišinu grada narušavale detonacije. Zapisu na letvicama, unatoč vremenu, zauvijek zabilježeni stoje i dan danas. Roman je preveden na engleski jezik i predstavljen je na Svjetskom sajmu knjige u Frankfurtu 2017. godine. Od 2015. godine održala je preko 800 književnih susreta sa djecom i mladima te sa svojom pričom upoznala preko 60 000 djece i odraslih ostavivši neizbrisiv trag kako na njima, tako i oni na njoj.

Posjeduje neobjavljenu zbirku pjesama "Udarci olovke" koja je još jedna slika njezinih dana u kratkim crticama.

Živi u svijetu svoje imaginarne stvarnosti. Pisanje za nju ima veliku važnost jer govori o jednom odrastanju, sazrijevanju, a svaku napisanu riječ posvećuje svojoj obitelji i osobama koje su joj pomogle da shvati kako na ovome okrutnom svijetu ipak ima ljudi koji znaju pružiti ruku kada je to najpotrebnije! Upravo iz tog razloga zajedno sa svojom sestrom Marijom Meandžija ispisuje priču o malenoj lastavici kojoj su dale ime Oyoo (na afričkom to znači "rođen na cesti") koja je također na neki način autobiografska priča jer govori o njihovoj obitelji, ljubavi i strpljenju kada je u pitanju spašavanje malenog bespomoćnog bića.

Oyoo – rođen na cesti (dijelovi teksta)

... Toga dana smo odmarali nakon obilnog ručka kojeg nisam prespavao. Odjednom prasak! Zvuk je bio sve jači, sve bliži, sve žešći i odjednom, nestalo je tlo pod mojim sićušnim i nesigurnim tijelom. Osjetio sam snažan udarac i pokušavao sam shvatiti što se dogodilo...

... Mama mi je uvijek govorila da ljudske ruke mogu pomoći, ali nažalost mogu i odmoći. Ove su bile one koje nas nisu voljele iako im ništa nismo napravili. Oh, kako sam bio ljut. Toliko ljut da sam poželio biti na trenutak čovjek kako bih se obračunao sa njima...

... Pogledao sam zadnjim snagama u njezine tople smeđe oči, imale su boju poput očiju moje mame. Njezin dodir kada me uzela u dlan i položila što je nježnije mogla. Osjetio sam njezinu tugu...

... Držala me u svom dlanu, nježno mi govoreći da će sve biti u redu. Tada sam se prestao bojati. Vjerovao sam joj, vjerovao sam svakoj njezinoj riječi...

... Smatrao sam je majkom, igrao sam se s njom, učio širiti krila. Počeo sam dobivati i perje jer me hranila najfinijim obrocima i ja sam rastao i rastao. Pokazivao sam joj napredak svaki dan. Postao sam pravi frajer. Iako, najbolje sam se osjećao dok sam sjedio u njezinom dlanu...

... Nisam se više okretao, imao sam samo jedan cilj! Uspjeti! - ja se zovem Oyoo i uspjeh ću! - ponavljao sam! - Ja sam rođen na cesti, ali ću uspjeh! - vikao sam iz sveg glasa!

Marija Meandžija
Bojana Meandžija